

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Η Γιορτή της Μπτέρας. Μια μέρα ξεχωριστή για τη μάνα, τη ζωοδότρα, τη στοργική αγκαλιά, την αγκαλιά του κόσμου. Δεν μένει χρόνος με τα παιδιά και τα εγγόνια, με τα τραπέζια, δεν μένει ώρα να σκεφτούμε και τη δική μας μάνα, εμείς οι κάποιες ηλικίας. Κι όμως ετούτη η γιορτή έχει ιδιαίτερη σημασία για μας. Για τη δική μας μάνα που την αφήσαμε μια μέρα με την υπόσχεση πως θα έρθουμε γρήγορα.

Μόνο σαν μένουμε μόνοι μπορούμε να βρεθούμε μαζί της. Να μοιράσουμε τόσα πολλά, να ξαναζήσουμε εικόνες, καταστάσεις, σκηνές από την παιδική μας ζωή, πόσα ευχαριστώ να της πούμε.

Στις παιδικές μας αναμνήσεις εξουσιάζει η μορφή της, είναι ο προστάτης, ο σύμβουλος, ο οδηγός, η παρηγοριά, η αγαπημένη, η στοργική αγκαλιά.

Ναι, θα έρθουμε γρήγορα. Και πέρασαν τόσα χρόνια.

Και δεν είναι μόνο τα παλικάρια που πήραν το δισάκι τους με την ευχή της μάνας κι έφυγαν για κάτι καλύτερο με την ελπίδα της δημιουργίας. Είναι και κείνες οι κοπέλες, μπτέρες και γιαγιάδες σήμερα πήραν τη μεγάλη απόφαση του ξενιτεμού.

Και είναι κάτι άλλες μπτέρες που πρέπει να τιμήσουμε στη γιορτή τα μπτέρας. Τις χτεσινές κοπέλες, σημερινές μπτέρες και γιαγιάδες που ζούνε δίπλα μας. Που πήρανε κι αυτές το δρόμο της ξενιτιάς, με την ελπίδα μιας καλύτερης ζωής και γρήγορου γυρισμού. Μερικές μάλιστα με παραπανίσιες ελπίδες για έτοιμη καλύτερη ζωή. Τι βρήκανε, τι αντιμετώπισαν...

Δίπλα στη νοσταλγία και την οικονομία, το μεροκάματο, το νοικοκυριό. Από τα πιάτα, τις κατσαρόλες, σεντόνια, σκεπάσματα, όλα μαζεμένα λίγα-λίγα με οικονομία από το μεροκάματο, συμμετοχή στην πάλη. Κι ήρθαν και τα παιδιά και ο καιρός περνούσε και το όνειρο του γυρισμού ξεμάκρυνε. Και τα όνειρα έγιναν πρόσθετες ανάγκες, το κεραμίδι, οι ανάγκες των παιδιών και του σπιτιού.

Το μεροκάματο βασική ανάγκη και στήριγμα και κοντά όλα τα άλλα. Αυτές οι χτεσινές κοπέλες μοιράστηκαν τον αγώνα με κείνα τα παλικάρια του χτες και έφτιασαν και οικογένειες, βοήθησαν τα παιδιά και να μορφωθούν και να φτιάσουν το δικό τους αύριο. Αυτές είναι οι δικές μας γυναίκες και οι δικές μας εποχές. Δεν φτάνει ο κόπος του άντρα για να κάνει μόνος σπιτικό. Κι ας κατανοήσουμε ότι κι η προίκα άλλων καιρών ήταν συμβολή της γυναίκας για να στηθεί ένα σπιτικό. Σύντροφος και συνεργάτης πάντα η γυναίκα. Κι ο άντρας αγωνιστής και προστάτης. Ζευγάρι κι αυτή είναι η πλειοψηφία και η φυσική κατάσταση και εξέλιξη. Η ισότητα

που διαφημίζουν οι καινούριες θεωρίες δεν είναι παρά εκμετάλλευση της γυναίκας. Η γυναίκα ολοκληρώνεται με τη μητρότητα, εύχομαι σε όλες τις μπτέρες να χαίρονται τους άντρες τους και τα παιδιά τους. Και για τις γιαγιάδες, τις δυο φορές μπτέρες, να έχουν την αναγνώριση και την στοργή που αξίζουν.

ΘΥΜΗΤΑΡΙΑ

Έχω τα θυμητάρια σου,
Τα υφαντά της προίκας σου
Και τη φωτογραφία γη νυφιάτικη.
Κι εκείνη στην αυλή
Με την ποδιά της κουζίνας
Και την έγνοια.
Την έγνοια σου
Και τη φροντίδα σου,
Την αφοσίωσή σου.
Μα πιο πολύ, πιο ακριβό
Εκείνη τη ζακέτα
Που έπλεαν τα χέρια σου.
Σαν είμαι πικραμένος
Τη ρίχνω πάνω μου
Σαν να είναι ο ίσκιος σου
Σαν προστασία.
Την έχω σκέψη και χαρά
Σαν έρχεται η μνήμη σου
Και μ' απαλοχαιδεύει
Σαν παρουσία.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Ομολογώ ότι δεν συμφωνώ με τις «Ημέρες» τού Πατέρα και τής Μπτέρας που γιορτάζονται για ν' αυξήσουν το τζίρο τους τα καταστήματα, αλλά και επειδή πιστεύω ότι την μάνα και τον πατέρα πρέπει να τους γιορτάζουμε κάθε μέρα, όχι με σοκολατάκια και λουλουδάκια, αλλά με την αγάπη μας, με τον σεβασμό μας, με την αναγνώριση των θυσιών τους για χάρη μας.

Εγώ φίλε μου, ήμουν πολύ τυχερός γιατί δεν στερήθηκα ποτέ τους γονείς μου. Ηρθαμε σαν οικογένεια στην Αυστραλία και όπως στην γνωστή ταινία «The big fat Greek wedding», κτίσαμε δίπλα τα σπίτια μας και μερικά μέτρα μακριά αδελφή μου. Μαζί δουλέψαμε με τον πατέρα

μου 11 χρόνια μέχρι που ήρθα στο Σίδνεϊ από το Αντελάιντ, γι' αυτό λέω πως ήμουν πολύ τυχερός.

Ομως σέβομαι τον καυμό αυτών που στερήθηκαν τη μάνα τους και θαυμάζω τις κοπέλες που ήρθαν με την ΔΕΜΕ, παντρεύτηκαν άγνωστους και πρόκοψαν στο μεροκάματο και στο μαγαζί τους.

Για να μην ωραιοποιούμε τα πάντα, μερικές κοπέλες δεν ήταν τυχερές στο γάμο τους και υπέφεραν στα χέρια «παλικαριών» που ούτε σαν σύζυγοι άξιζαν, ούτε σαν γονείς, αλλά ας το αφήσουμε εδώ...

Κάποτε έγραψα πως αξίζει ένας αδριάντας για την ελληνίδα μάνα και στην Αυστραλία για την μετανάστρια, που ξενιτεύτηκε όχι επειδή ήθελε περιπέτεια, αλλά επειδή δεν είχε ούτε προίκα, ούτε μέλλον.

Ομως στάθηκε δίπλα στον άντρα της, ούτε ένα βήμα πίσω, ούτε ένα βήμα μπροστά για να φτιάξουν το σπιτικό τους και την περιουσία τους.

Σκληρή δουλειά την ημέρα και παραδουλεύτρα τα βράδια στο σπίτι της. Αγγύστια να μαγειρέψει, να πλύνει ρούχα και να τα σιδερώσει, να καθαρίσει το σπίτι και να ετοιμάσει τα παιδιά για το σχολείο. Γεννούσε και δεν έβλεπε τα πρώτα βηματάκια τους, ούτε άκουγε τις πρώτες λέξεις τους. Κάθε πρωί τις έβλεπα να μεταφέρουν τα παιδιά τους με τα καρτσάκια σε κάποια άλλη μάνα μέχρι να σχολάσει για να τα πάρει το απόγευμα στο σπίτι.

Αυτές οι ταλαιπωρημένες μάνες βρήκαν το χρόνο να ενθαρρύνουν τα παιδιά τους στα γράμματα και να τα καμαρώνουν σήμερα επιστήμονες, τεχνίτες και επιχειρηματίες.

Το ότι δεν αναφέρω τους πατέρες δεν σημαίνει πως δεν αναγνωρίζω τον βασικό ρόλο τους στην οικογένεια αφού κι' εγώ πατέρας είμαι, γιατί το παιδί δεν μεγάλωνει σωστά μόνο με την μάνα, χρειάζεται και τον πατέρα.

Αλλά την Κυριακή θα γιορτάσουμε την Ημέρα τής Μπτέρας και αυτή την πρωίδα θα τιμήσουμε για την ανεκτίμητη προσφορά της στην οικογένεια και την κοινωνία.

Και δεν υπάρχει πιο πολύτιμο, πιο γλυκό δώρο για την μάνα από την αγκαλιά και τα φιλιά των παιδιών και των παιδιών τους!

ΧΡΟΝΙΑ
ΠΟΛΛΑ
ΜΑΜΑ!